

'Spirit Animals-fans zullen deze serie verslinden.'

— *School Library Journal*

Het fabeldierenpark

DE VERMISTE GRIFFIOENEN

TUI T. & KARI SUTHERLAND

Het fabeldierenpark

DE VERMISTE GRIFFIOENEN

TUI T. & KARI SUTHERLAND

illustraties door dr. Hendrik Gheerardyn

Drakenberg

Reptielenhuis

Griffioenen

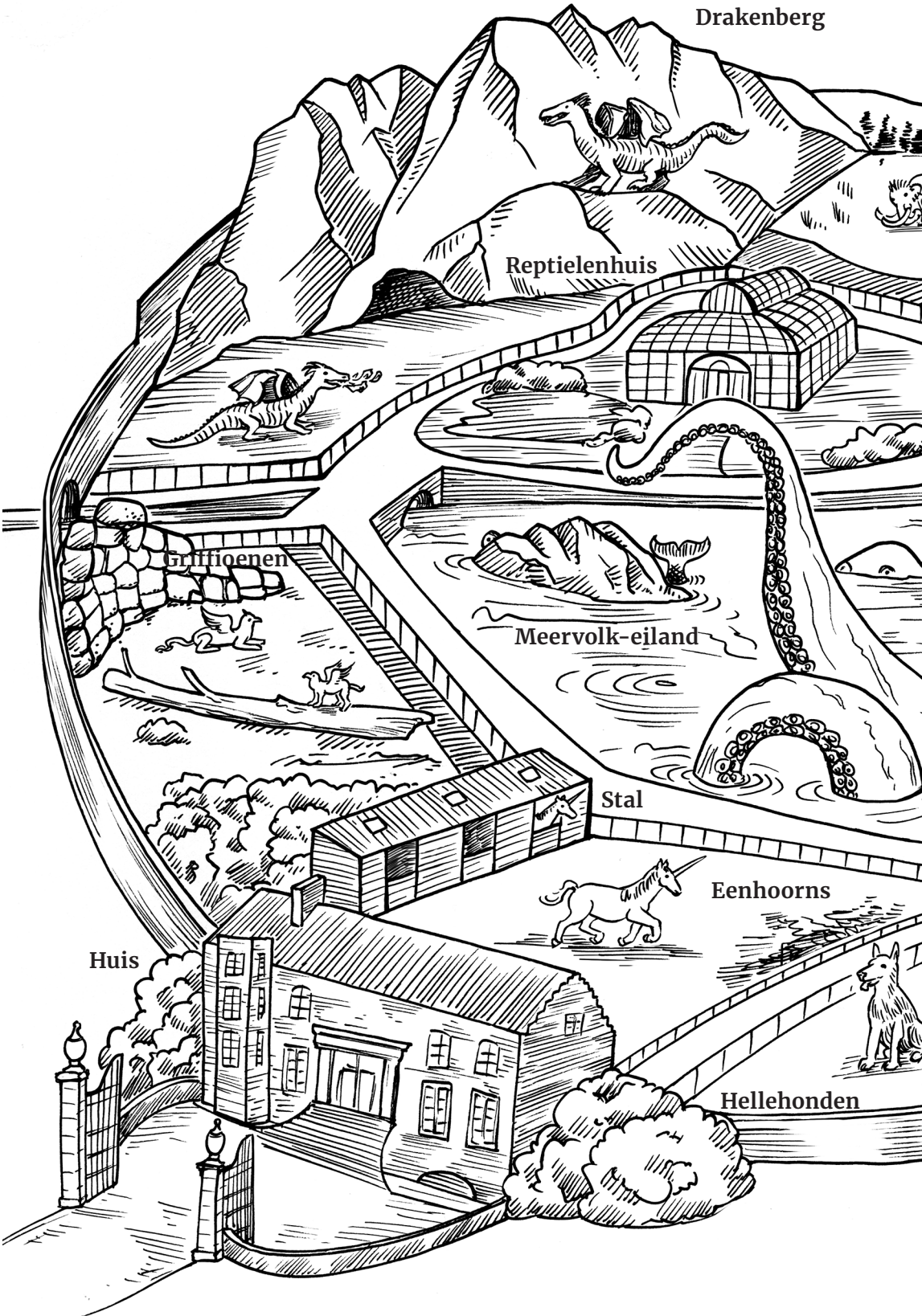
Meervolk-eiland

Stal

Eenhoorns

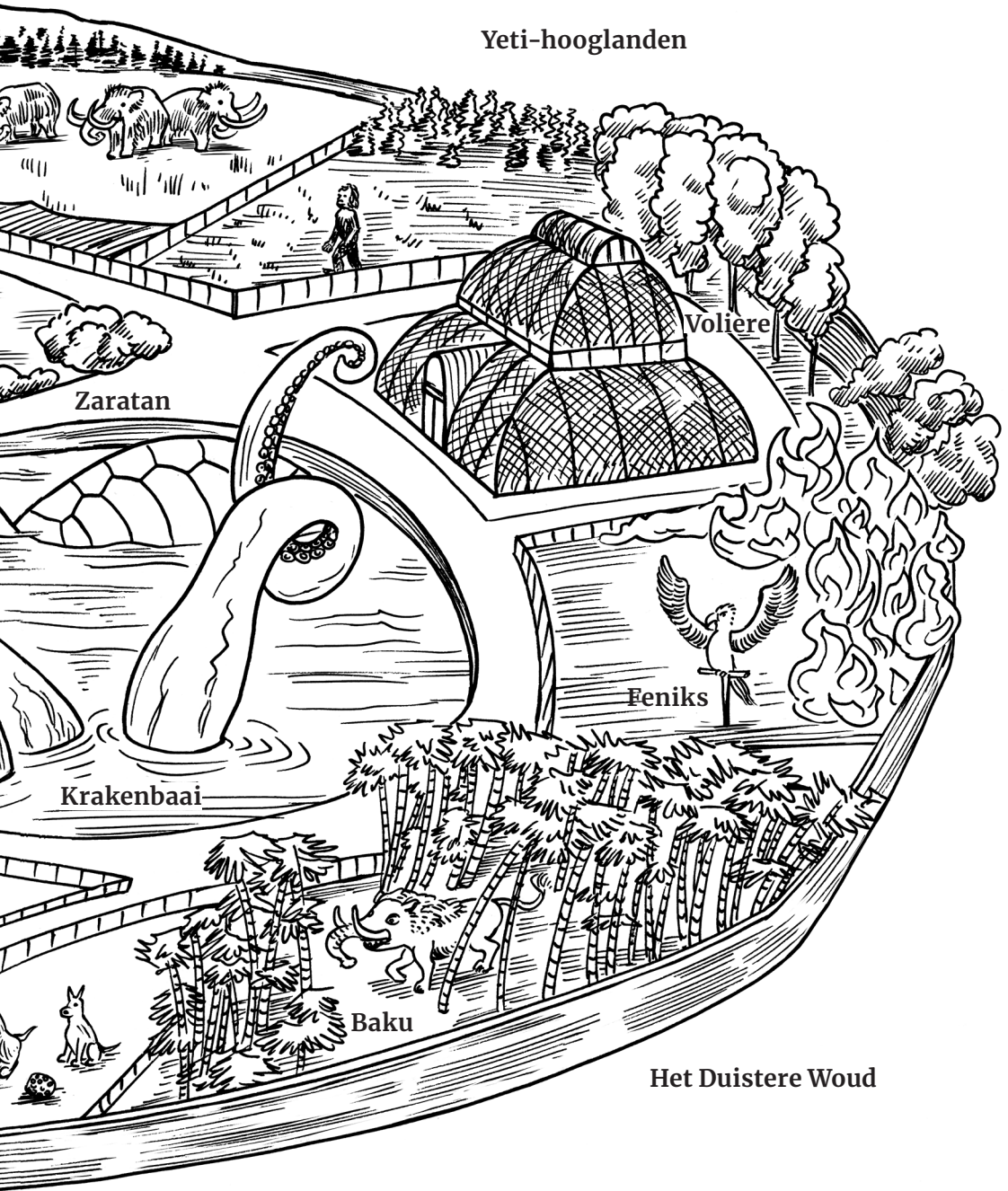
Huis

Hellehonden

Mammoet

Yeti-hooglanden

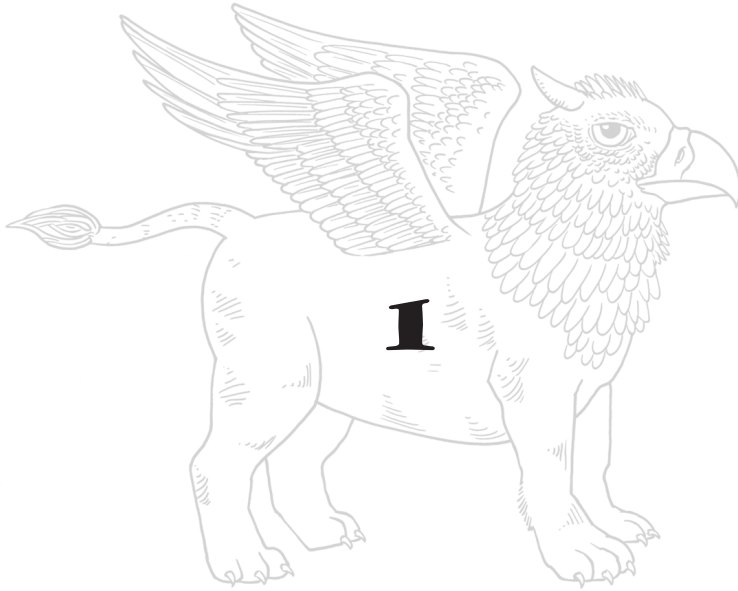
Voliere

Feniks

Krakenbaai

Baku

Het Duistere Woud

Jonas de Wild zag de veren zodra hij wakker werd. Er lagen er vijf op zijn grijze vloerbedekking verspreid, alsof ze waren komen aanwaaien als herfstbladeren. Hij staarde ernaar en wreef zijn ogen uit. Zijn derde reservewekker ging af.

Jonas klom uit bed en pakte een veer op. Die was enorm en glansde in het zonlicht alsof er goudstof op zat, fel op zijn bleekbruine handpalm.

Hij probeerde zich te herinneren of er de afgelopen nacht iets vreemds was gebeurd. Zoals een gigantische gouden vogel die door zijn kamer klapwiekte. Het probleem was dat hij altijd heel vast sliep. Zijn vader zei wel eens grappend dat hij een autoalarm naast Jonas' hoofd kon laten afgaan zonder dat die er wakker van zou worden.

'Hm,' zei Jonas. 'Wil ik weten wat er met de rest van deze vogel is gebeurd, Snorrebol?' Hij draaide zich om, maar zijn kat lag niet uitgestrekt op het voeteneinde van zijn bed, waar

hij haar gewoonlijk aantrof. ‘Snorrie?’ riep hij.

Jonas zag iets bewegen op zijn bureau. Krijger, zijn Siamese kempvis, zwom woest heen en weer. Zijn lange paarse vinnen bewogen wild door het water. Het terrarium naast de vissenkom zag er verlaten uit. Jonas liep ernaartoe en tuurde erin. Normaal gesproken renden zijn twee tamme muizen naar het glas zodra ze hem zagen, hopen op een lekker hapje. Maar vandaag zaten Meneer en Mevrouw Jansen dicht tegen elkaar aan gekropen onder een bergje zaagsel. Ze weigerden eronder vandaan te komen, ook toen hij met hun bus met voer schudde.

‘Wat zullen we nou krijgen?’

‘Mrrrauw,’ klonk een klein stemmetje vanuit de kast.

Jonas trok de deur open en vond zijn kat op de bovenste plank, verstopt achter een stapel truien. Haar grijs met witte vacht stond recht overeind en ze keek hem verwilderd aan.

‘Ach, wat is er gebeurd?’ Jonas grinnikte. ‘Ben je geschrokken van een grote vogel?’

‘Mrrrauw,’ bromde ze. Haar gekwetste blik zei: *En geen schijn van kans dat jij wakker zou worden om ons te redden. Ga je gang, snurk een gat in de dag terwijl ik word opgevreten. Je tranen bij mijn begrafenis zullen vast heel oprecht zijn.*

Jonas zag dat er blauwe, groene en rode draden aan haar nageltjes hingen. Snorrebol had natuurlijk de hele nacht angstig zijn truien aan flarden zitten scheuren. ‘O man... En bedankt, Snorrie.’

‘MRRRAUW,’ protesteerde ze verontwaardigd.

Hij wilde haar oppakken, maar Snorrebol legde haar oren plat en vloog met een grote sprong over zijn hoofd heen. Hij kon zich nog net op tijd omdraaien om haar staart door het open raam te zien verdwijnen.

Jonas zuchtte. ‘Op een dag neem ik een hond,’ zei hij tegen zijn vis. ‘Eentje die niet telkens als er wat gebeurt in blinde paniek wegrent.’

Krijger flapte met zijn vinnen alsof hij wilde zeggen: *Hé, in dit geval sta ik aan de kant van de kat!*

Jonas kleepte zich aan, en pakte het briefje en het geld voor de schoollunch dat zijn vader voor hem had klaargelegd. Hij graaide een pakje crackers mee voor onderweg en haastte zich de deur uit.

Het was geen moment bij hem opgekomen dat zijn nachtelijke bezoeker nog in zijn kamer zou kunnen zijn.

Eden was een slaperig stadje, omringd door bergen. Jonas had nooit gedacht dat hij ooit op zo’n plek zou wonen. Maar hij had ook nooit gedacht dat zijn moeder hen zou dumpen via een ansichtkaart. Of dat zijn vader zijn chique baan als jurist zou opgeven en naast een natuurgebied zou gaan wonen om haar te gaan zoeken.

‘Moet je dat nou zien, pap,’ had Jonas die zomer gezegd. Hun verhuiswagen hotste langs iets wat wel een kroeg uit een western leek, met een houten uithangbord waar een runderkop met grote hoorns op stond. ‘Het is hier het tegenovergestelde van de stad. Betekent dit dat ik een paard mag? Ik wil wedden dat iedereen hier een paard heeft.’

‘Tuurlijk mag jij een paard,’ had zijn vader geantwoord. ‘Als je ook naar school gaat met een cowboyhoed, rijlaarzen en sporen.’ Pap vond zichzelf geweldig geestig.

Jonas was niet stoer genoeg voor een cowboyhoed, en al helemaal niet voor de rest. Zeker niet nu hij

het nieuwelingetje op school was. Al zou het wel waanzinnig cool zijn om de tien minuten naar school op een paard te rijden, in plaats van op zijn fiets.

Jonas reed zonder te trappen de heuvel af. Hij hoefde alleen maar te sturen om de kuilen in de weg te ontwijken. Hij miste de geur van pizza die in zijn vroegere buurt tussen de gebouwen hing, maar de meeste andere geuren van de grote stad miste hij niet. Hier rook het naar dennenbomen en naar sneeuw in de verte.

Onder aan de heuvel schoot zijn fiets langs de spaarbank van Eden. Bij de ingang stonden een paar mensen in nette pakken op een kluitje. Hij had geen tijd om te stoppen, maar uit zijn ooghoeken zag hij de voordeur. Die zag eruit alsof hij door een houtversnipperaar was gehaald.

Echt niet, dacht hij. Dat heb ik verkeerd gezien. Jonas schudde zijn hoofd en begon weer te trappen.

Tot nu toe vond Jonas het hier fijner dan in de grote stad, ook al had hij nog geen vrienden gemaakt. Sommige mensen reden hier echt op hun paard door de hoofdstraat. En het plaatselijke krantje, dat alleen op papier verscheen en niet online, werd gedrukt in een ouderwets lettertype zoals op GEZOCHT-posters in cowboyfilms. Hier hadden Jonas en zijn vader een tuin – nou ja, een strook gras rondom de veranda. Een hond zat er misschien dus wel in. En het fijnste was dat hij hier alleen mocht rondfietsen.

Bovendien waren hier geen herinneringen aan zijn moeder, die hem overvielen overal waar hij maar keek. Hij snapte niet waarom zijn vader dacht dat hij haar hier zou vinden. Eden was veel te saai voor haar: in de wijde omtrek was geen treinstation of vliegveld te bekennen. Jonas vond de stilte niet erg, maar zijn moeder zou hier vast binnen een week gek worden.

Hij sloeg de hoek om en knalde bijna tegen drie kinderen aan die midden op straat stonden te discussiëren.

‘WAAAH!’ schreeuwde hij en hij gaf een ruk aan zijn stuur.

Twee van de drie sprongen opzij terwijl Jonas’ fiets de stoeprand ramde. Meteen lag hij languit bij iemand in de voortuin, boven op een berg oranje bladeren.

‘Kijk uit je doppen!’ gilde een meisje.

‘Ik?’ zei Jonas en hij ging rechtop zitten. ‘Jullie staan met zijn drieën midden op straat!’ Zijn elleboog deed pijn en zijn handpalmen waren geschaafd. Hij voelde dat er een dun straaltje bloed langs zijn scheenbeen naar beneden kroop. Hij klikte zijn fietshelm los en boog zich voorover om zijn broeks-
pijp op te rollen.

Het meisje dat naar hem had gegild stond nog steeds op straat en keek hem boos aan. Zij was de enige die was blijven staan. Haar donkere haar hing in twee lange vlechten naar beneden. Hij dacht dat hij haar eerder had gezien, op het voetbalveld. Toen stond ze te schreeuwen tegen een ander meisje uit groep 7. Hoe ze heette wist hij niet. De andere twee kinderen zaten bij hem in groep 8.

‘Jemig,’ zei de jongen en hij tuurde naar Jonas’ bloedende knie. ‘Sorry!’ Blauw Meerkant was lang met blond haar, en hij zag er loom uit. Hij werd altijd omringd door meisjes die naar hem glimlachten. Jonas wist niet precies waarom. Waarschijnlijk had het iets te maken met Blauws groene ogen en zijn buitengewoon trage manier van praten.

‘Niks aan de hand,’ zei Jonas. Hij wierp een blik op Evi Koch, de merkwaardigste leerling van de klas. Haar roodbruine halflange haar had ze achter haar oren gestopt en haar groene flanelen overhemd zat scheef dichtgeknoopt. Fronsend

staarde ze naar het postkantoor aan de overkant van de straat.

‘Keiko,’ zei ze, Jonas totaal negerend, ‘ga alsjeblieft mee. We hebben je hulp nodig.’

‘Ik dacht het niet,’ zei Keiko en ze gooide haar vlechten op haar rug. ‘Dat stomme beest zal me waarschijnlijk bijten zodra hij me ziet. Dit is jouw probleem. Laat mij erbuiten.’ Ze keek Jonas nog even boos aan met haar goudbruine ogen, draaide zich om en stampte naar school toe.

‘We komen te laat,’ merkte Blauw op.

‘Maar we moeten gaan kijken,’ zei Evi wanhopig. ‘Hij is vast al weg tegen de tijd dat we lunchpauze hebben.’

‘Het komt heus wel goed,’ zei Blauw met gedempte stem.

Jonas voelde zich een indringer. Hij krabbelde overeind en wilde stilletjes wegsluipen. Weer keek hij naar Evi’s gezicht en hij zag dat ze op het punt stond in tranen uit te barsten. Zelfs Blauw zag er een tikje gestrest uit, een gezichtsuitdrukking die totaal niet bij hem paste.

Jonas kreeg het gevoel dat hij niet zomaar weg kon lopen zonder te vragen of hij kon helpen. ‘Alles goed?’

‘Ja, niks aan de hand.’ Evi veegde met haar hand over haar ogen.

‘Weet je het zeker?’ vroeg hij. ‘Kan... kan ik misschien iets doen?’

Voor de eerste keer keek Evi hem aan, alsof ze zich eindelijk realiseerde dat hij naast haar stond. ‘Dank je,’ zei ze, ‘maar nee, dat hoeft niet. Mijn... eh... mijn hond is weggelopen, dat is alles.’

‘O nee!’ zei Jonas. ‘Wat heb je voor hond? Hoelang is hij al weg? Hoe heet hij? Heb je het asiel al geprobeerd? Ik kan flyers voor je maken. Is hij gechipt? Loopt hij wel vaker weg?’ Hij viel

stil. Blauw en Evi keken hem allebei heel vreemd aan. ‘Eh,’ zei hij, ‘ik hou gewoon erg veel van honden.’

‘Laat maar,’ zei Evi. Ze glimlachte vermoeid naar hem. ‘Maar evengoed bedankt.’

Op het schoolplein klonk de eerste bel.

‘We kunnen beter opschieten,’ zei Evi tegen Blauw. Haastig stak ze de straat over en ze verdween in het postkantoor. Jonas zag dat er, verspreid over de grote stenen toegangstrap, een paar veren lagen. Enorme veren, net als die in zijn kamer. Alleen waren deze donkerbruin in plaats van goud.

‘Waarom zou haar hond daar naar binnen zijn gegaan?’ vroeg Jonas.

‘Eh... Hij is gek op postbodes.’ Blauw haalde zijn schouders op. ‘Het is een beetje een maf beest.’

‘Hoe heet hij?’

Er verscheen een denkrimpel in Blauws voorhoofd. ‘Eh... Zes. Nee, Bles. Neuh, Zes is beter. Tot ziens.’ Hij schoot Evi achterna voordat Jonas hem nog meer vragen kon stellen, zoals: ‘Stond je dat antwoord nou serieus te verzinnen?’

Toen Blauw de deur van het postkantoor opendeed en naar binnen liep, zuchtte Jonas. Dit was dus precies waarom hij vier maanden na de verhuizing naar Eden nog steeds geen vrienden had. Niet alleen omdat hij zich geen houding wist te geven wanneer hij met mensen probeerde te praten. En ook niet omdat hij er anders uitzag dan bijna iedereen hier. Brian Autar, de enige andere donkere jongen in de klas, was een megapopulaire voetballer met een vriendin die al in de brugklas zat.

De waarheid was dat iedereen hier al een hecht groepje vrienden had. Er zaten maar vierentwintig leerlingen in

groep 8, tien jongens en veertien meisjes. En ze zaten allemaal niet op hem te wachten.

In de eerste week had hij geprobeerd in de lunchpauze bij Brian te gaan zitten. Maar Brian had hem genegeerd. Hij praatte alleen met zijn voetbalmaatjes en had gedaan alsof zijn bord lasagne belangrijker was dan Jonas. Het leek hem niet te interesseren dat Jonas in de stad heel wat wedstrijden tussen beroemde teams had gezien.

De week daarna had Jonas een andere overblijftafel geprobeerd. Hij hoopte dat hij meer succes zou hebben bij de jongens van de schoolband, omdat hij heel aardig saxofoon speelde. Maar toen hij over Charlie Parker begon, keek iedereen hem duf aan. Niemand hield van de dingen waar hij van hield. Niemand had ooit naar *Mythbusters* gekeken, of naar *Race om de wereld*. En Siamese kempvissen zeiden ze helemaal niets. Hij had net zo goed kunnen vertellen dat hij een oersaai marsmannetje in een vissenkom op zijn bureau had staan.

Ze zaten bijna de hele lunch lang oude afleveringen van *South Park* te citeren, een tv-serie waar Jonas van zijn vader niet naar mocht kijken. Sindsdien ging Jonas meestal wel aan hun tafel zitten, maar probeerde hij niet meer mee te doen aan de gesprekken.

Eigenlijk was het hopeloos. Maar zijn vrienden in de stad waren eerlijk gezegd ook niet zo geweldig geweest. Toen zijn moeder was vertrokken, hadden ze allemaal afgezaagde dingen gezegd die geen moer hielpen. Verder wilden ze er niet over praten. En uit de mailtjes van twee zinnen die hij nu van ze kreeg, begreep hij dat hij geluk had dat hij alle drama's op school misliep. Het ging

steeds over wie er met wie ging en wie er gênante foto's van wie had gepost. Hier was hij dan wel onzichtbaar, maar de hele klas kreeg tenminste geen foto's van hem te zien waarop er druivensap uit zijn neus spoot.

Hij slenterde naar zijn klas, waar hij veren tekende in zijn schrijfblok tot de bel ging. Meester Christiaans was net begonnen met de namenlijst toen er een boze onderwijsassistente binnenkwam met Evi en Blauw.

'Deze twee wilden samen gaan spijbelen!' kondigde juffrouw Makrander aan. En na een theatrale stilte voegde ze eraan toe: 'In het POSTKANTOOR!' Alsof het daardoor nog véél erger werd.

'Ooooo,' zei Jasmijn Zilverschoon achter in de klas. 'Evi en Blauw sturen elkaar liefdesbrieven! Zooooo schattig!'

Blauws gezicht bleef totaal kalm, maar Evi keek haar vernietigend aan. Iedereen, zelfs Jonas, wist dat Jasmijn tot over haar oren verliefd was op Blauw. Maar Jonas had de indruk dat Evi en Blauw zich eerder gedroegen als broer en zus.

De intercom kraakte. 'Juffrouw Makrander,' klonk de lichaamloze stem van de directeur, 'naar de kantine, alstublieft. We hebben een... kleine kwestie.'

Terwijl de onderwijsassistente het lokaal uit liep, keek Evi paniekerig naar Blauw. Jonas zag dat die bijna onmerkbaar zijn hoofd schudde en naar de klas wees.

Evi plofte neer op de stoel naast Jonas en haalde onrustig haar handen door haar haar. Ze liet haar rugzak tussen hen in op de grond vallen. Hij vroeg zich af of ze wist hoe eigenaardig haar tas rook. Alsof er een stel natte honden en nijlpaarden

een potje op hadden geworsteld. Hij gluurde omlaag en zag een paar bruine haren uit de rits steken. Ze waren te lang en te donker om van Evi te zijn. Haar haar was roder en het kwam nauwelijks tot haar kin. Dus moesten ze van haar hond zijn; kennelijk een langharig exemplaar dat bizar rook.

Als Jonas mocht kiezen, had hij liever een bizar ruikende hond dan geen hond. Hij probeerde te bedenken welke soort hond zo'n vacht had. Een sint-bernard?

Blauw had het tafeltje voor Jonas. Zijn dikke blonde haar had een vage groene gloed, die Jonas alleen was opgevallen omdat hij de hele dag naar Blauws achterhoofd zat te kijken. Ook hij rook merkwaardig. Naar de zee, alsof hij de hele dag had gesurft, al was er nergens in de omgeving een strand te bekennen.

Meester Christiaans liep naar het bord en schreef een som op. Een propje papier scheerde langs Jonas' wang en plofte tegen het achterhoofd van Blauw.

Tegelijkertijd draaiden Blauw en Jonas zich om naar Evi.

'We moeten naar de kantine,' fluisterde ze tegen Blauw. Weer deed ze alsof Jonas lucht was.

Blauw knikte naar de rug van meester Christiaans. 'We hebben les.'

Evi wreef over haar dunne pols. 'Dit is belangrijker! Je weet wat ABFAD doet als het ons niet lukt...' Ineens hield ze op met praten, met een blik op Jonas.

'Wat heeft asfalt met je hond te maken?' vroeg hij.

'Eh,' zei ze. 'Niets. Dat zei ik niet. We moeten weten wat er aan de hand is,' fluisterde ze naar Blauw. Het klonk gefrustreerd.

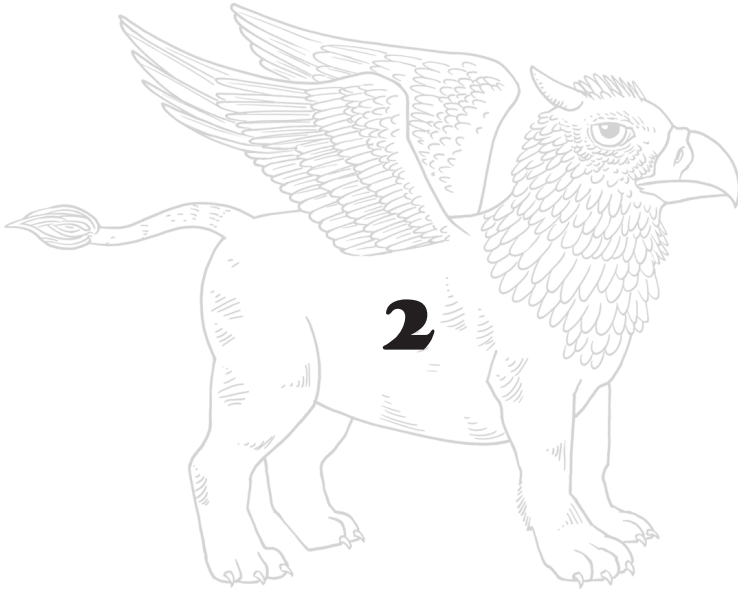

‘Hij laat je heus niet gaan.’ Blauw schudde zijn hoofd. ‘En mij ook niet. Niet nu we allebei te laat waren.’

Als het zĳn hond was, zou Jonas zich net zo wanhopig voelen als Evi daarnet klonk. Als het zijn hond was, zou hij er alles aan doen om hem terug te krijgen.

‘Ik ga wel,’ fluisterde hij en meteen stak hij zijn hand op.

Wacht, nee,' protesteerde Evi, maar meester Christiaans keek al naar Jonas. 'Meester Christiaans? Mag ik even naar de wc?' vroeg hij.

De meester legde het krijtje neer en zuchtte. 'Oké, maar geen getreuzel,' zei hij, terwijl hij de plaspas tevoorschijn trok.

Bij de deur keek Jonas over zijn schouder. Hij zag dat Evi nerveus op haar duimnagel zat te bijten. 'Komt goed,' zei hij geluidloos.

Er was niemand in de gang. Jonas haastte zich langs de lange rij gele kluisjes naar de kantine. Toen hij dichterbij kwam, hoorde hij harde stemmen. Vlak voor de groene metalen klapdeuren bleef hij staan. Hij hurkte neer, deed alsof hij zijn schoenveter strikte en luisterde.

'Hoe kan álles zomaar zijn verdwenen?' riep juffrouw Ma-krander.

'Er is niks meer over!' Dat was de stem van Boris, die de

leiding had over de kantine. ‘Wat ik je brom, er is iets in de koelkast én in de vriezer gekropen. En wat het ook was, het heeft álles opgegeten. De saucijzenbroodjes, de tosti’s, de broodjes eiersalade en kaas, de yoghurtjes, de chocolademelk, de warme hap, alles wat we vandaag voor de lunch hadden! Weg!’

‘Dat moet een wild dier zijn geweest,’ zei directeur Van Boven met zijn lijzige, slome stem. ‘Misschien een... beer?’

‘Dat was dan een verrekt goed getrainde beer,’ zei Boris sarcastisch. ‘Eentje die deuren en blikken kan opentrekken.’

‘Blikken?’ vroeg juffrouw Makrander.

‘Kijk dan!’ zei Boris. ‘Al mijn witte bonen in tomatensaus. Netjes opengepeuterd en schoongelikt!’

‘Misschien heeft de beer zijn klauwen gebruikt?’ zei de directeur vertwijfeld.

‘Alleen de sla heeft-ie laten staan.’ Boris klonk bedroefd. ‘En dan al die rooie veren. Hij heeft vast en zeker een vogel mee naar binnen genomen. En die heeft-ie hier zitten opeten.’

‘Hoe dan ook, we kunnen niet alleen sla serveren,’ snauwde juffrouw Makrander.

‘Dat snap ik ook wel!’ schreeuwde Boris.

‘Waag het niet veren naar me te gooien!’ gilde ze.

‘Meneer De Wild?’

Jonas sprong ongeveer een meter de lucht in. Hij was helemaal vergeten om te doen alsof hij zijn schoenveter aan het strikken was. En hij had ook niet meer opgelet of er iemand door de gang liep.

De schoolbibliothecaresse boog zich over hem heen. Ze keek hem vriendelijk en onzeker aan. Ze had een karamelkleurige huid en haar lange, zwarte piekhaar zat in een paardenstaart. Haar rok was felgroen en kwam tot op haar enkels.

Er zaten allemaal kleine ruitvormige spiegeltjes op vastge-
naaid. Haar bloes was knalroze, een kleur die nogal vloekte bij
de rok. Jonas kon niet op haar naam komen en was behoorlijk
verrast dat zij de zijne wist.

‘O... eh... sorry,’ zei hij en hij kwam overeind. ‘Ik was... Ik
had net...’

Ze legde een vinger op haar lippen. ‘Zijn ze er al achter?’
fluisterde ze, en ze knikte naar de kantinedeur.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Ben jij er al achter?’ vroeg ze.

‘Ik?’ zei hij. ‘Ik weet van niks. Ik maakte gewoon mijn ve-
ter vast.’

‘Hm,’ zei ze en ze keek argwanend naar zijn gymschoe-
nen. ‘Hebben ze iets gezegd over veren?’

‘Ja, maar een vogel kan het niet
geweest zijn. Vogels eten geen eier-
salade,’ zei Jonas. ‘Tenminste... Nee
toch?’

Ze bleef naar de kantine staren,
alsof ze niet echt luisterde naar wat
hij zei. ‘Vooruit, wegwezen jij,’ zei ze
en ze zwaaide met haar hand. Opge-
lucht vluchtte hij de gang door.

Meester Christiaans hield net een verhaal
over vermenigvuldigen toen Jonas het lokaal weer
binnen stapte. Vlug ging hij zitten. Hij scheurde een
vel papier uit zijn schrijfblok.

*Iets heeft al het eten in de kantine opgegeten, schreef hij. Het
klonk niet alsof het een hond was. Misschien een beer? Nu gebeurt er
weinig, alleen staan er twee grote mensen tegen elkaar te schreeu-
wen.* Hij vouwde het briefje op. Toen meester Christiaans even

niet keek, gooide hij het op Evi's tafeltje.

Ze las het, kreunde zachtjes en liet haar hoofd op haar gevouwen armen vallen. Niet de reactie die hij had verwacht.

Jonas concentreerde zich op het lospeuteren van losse restjes papier uit de spiraal van zijn schrijfblok. Eigenlijk zat hij er ook niet op te wachten om vrienden te worden met die rare Evi Koch. Ze viel aan de lopende band in slaap tijdens de les en verzon de wildste verhalen over waarom ze haar huiswerk niet had gemaakt. Zelfs als meester Christiaans niet doorhad dat ze loog, was dat voor Jonas overduidelijk.

Haar kleren waren altijd gescheurd of zaten vol vlekken, en ze deed alsof dat haar niets kon schelen. Ze mompelde in zichzelf, beet op haar nagels en het leek wel of ze zich voortdurend zorgen maakte. Eigenlijk praatte ze alleen met Blauw. Die was gek genoeg goede vrienden met haar, ook al wilde iedereen wel met hem optrekken.

Zó hard had Jonas nou ook weer niet een vriend of vriendin nodig. Of wel?

Het was een opluchting om thuis te komen na een lange dag vol saaie lessen en een saaie lunch. Jonas had bijna de hele dag nagedacht over plekjes in Eden waar een hond zich zou kunnen verstoppen. Hij reed zijn fiets de garage in en liep door naar binnen.

‘Snorrie?’ riep hij.

‘Mrrrauw,’ antwoordde ze van onder de bank.

‘Nog steeds gestrest?’ vroeg hij. Hij pakte een blikje fris uit de keuken. ‘Tjee, je bent wel echt heel erg geschrokken, hè?’

‘MRRRRRAUW.’

Op het aanrecht lag een nieuw briefje van zijn vader. *Komend weekend erg druk met werk, stond erop. Sorry dat ik zo veel*

weg ben. Zondagavond samen pizza eten en voetbal kijken? In de koelkast staan massa's restjes voor als je trek krijgt. Bel me als er iets is.

Jonas wist dat zijn vader het erg druk had met zijn nieuwe baan bij de Dienst Natuurbeheer. En hij vond het fijn dat zijn vader zo veel vertrouwen in hem had dat hij alleen thuis mocht blijven. Maar hij was er behoorlijk zeker van dat sommige van die extra 'werkuren' eigenlijk werden gebruikt om naar zijn moeder te zoeken. Haar laatste ansichtkaart, vol met smoesjes en laffe afscheidswaarden, was ergens hier in de buurt verstuurd. Het was geen toeval dat pap een maand daarna plotseling had besloten hierheen te verhuizen. Ze hadden het er nooit over, maar zijn vader hoopte natuurlijk dat hij haar zou vinden en haar op andere gedachten zou kunnen brengen.

Alleen ging dat niet gebeuren. Zijn moeder had het altijd leuker gevonden om rond te reizen dan om thuis te zijn. En als ze dan eens thuis was, nam ze nauwelijks de tijd om aan tafel te komen zitten voor het avondeten. Ze was geen moeder die graag spelletjes deed met het hele gezin, of samen fietstochtjes maakte. Hoewel ze veel van Jonas en zijn vader hield, had Jonas altijd het gevoel gehad dat ze haar weekendtas ingepakt had klaarstaan voor vertrek. Dus toen ze uiteindelijk niet meer terugkwam, had hij niet zo verrast en gekwetst hoeven te zijn.

Maar dat was hij wel.

Wie verbreekt er nou alle contact met haar gezin via een ansichtkaart?

Van zijn vrienden in de stad hadden er trouwens best veel maar één ouder. Meestal was het de vader die vertrok en de moeder die achterbleef. Of de vader was er sowieso nooit geweest. Of er was wel een vader, maar die zat altijd als een zoutzak op de bank.

Dus eigenlijk had Jonas mazzel. Hij had tenminste een vader die zelf pizza bakte en die het niet erg vond om met hem te voetballen. Een vader die zijn best deed om de boeken te lezen die Jonas leuk vond.

Jonas schudde zijn hoofd. Hij wilde hier niet over nadenken.

Oké, Snorrie,' zei hij, 'ik ga Meneer en Mevrouw Jansen voeren. Kom maar kijken als je zin hebt.' Normaal gesproken zat Snorrebol graag op zijn bureau om onheilspellend naar de muizen te staren terwijl Jonas ze te eten gaf. Maar vandaag weigerde ze onder de bank vandaan te komen.

Schouderophalend ging Jonas naar zijn kamer. Hij zette zijn rugzak neer en keek in het muizenterrarium. Meneer en Mevrouw Jansen zaten nog steeds verstopt onder hun bergje zaagsel. Hun roze snuitjes bewogen nerveus op en neer.

'Ach liefjes,' zei Jonas, en hij pakte hun voerblik op. 'Wat heeft jullie zo...' Hij stopte. 'Dat is raar.' Het blik voelde veel lichter aan dan eerder die ochtend. Hij trok het deksel eraf en tuurde erin.

Het was volkomen leeg.

'Wat krijgen we...' mompelde Jonas. 'Jongens, wie heeft al jullie voer opgegeten? En het deksel weer op het blik gedaan?'

'SKWWWWOOOOORP.'

Jonas bevroor. Nog nooit had hij zo'n geluid gehoord. En het kwam ergens uit zijn kamer.

Langzaam draaide hij zich om. Zijn hart bonkte als een bezetene.

Ineens zag hij de staart. Die stak uit onder de rand van zijn dekbed, dat naar beneden hing, en lag uitgestrekt op de vloerbedekking. Een lange, goudkleurige, harige leeuwenstaart.

Er zat een monster onder zijn bed.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Menagerie*

Verschenen bij HarperCollins Children's Books

© 2013 Tui T. Sutherland en Kari Sutherland

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marjolein Algera, onder redactie van Anne Colenbrander

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagillustratie: Wil Immink Design/iStock

Illustraties: dr. Hendrik Gheerardyn

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4994 8 (e-book 978 90 261 4995 5)

NUR 282, 283